

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 47:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af renter af forbrugslån og af skattekontrolloven. (Lempelse af forbrugsrenteafgiften og udvidelse af rentekontrolordningen).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 11/10 88. Første behandling 13/10 88. Betænkning 28/10 88. Anden behandling 1/11 88. Tillægsbetænkning 1/11 88. Ændringsforslag nr. 1 af 1/11 88 uden for tillægsbetænkningen af Glistrup (FP)).

Der var ikke stillet ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Glistrup (FP) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Glistrup (FP):

1) I den under *nr. 1* foreslåede affattelse af § 3 ændres i *stk. 3, nr. 5, 3. pkt.*, ordene »bortfalder afgiftsfriheden for hele lånet fra og med det afgiftsår, hvor overskridelsen finder sted« til: »svares afgift af de renter, der forholdsmæssigt falder på overtræksbeløbene«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Der er mange hundrede tusinde – måske over en million – konti i danske pengeinstitutter, hvor kunderne hyppigt kommer til at trække mere, end de strengt taget må. Hvad der den enkelte dag overhovedet registreres i pengeinstituttet, beror på et aldeles uoverskueligt tilfældighedsforløb med hensyn til, i hvilken rækkefølge dagens indsættninger og udtræk bliver ført på kontoen, herunder også svømmende checks, indsatte checks, der afvises som dækningsløse, og indsættninger eller udtræk, som kunden (efterfølgende) hævder skulle have været på anden konto. Folketingsflertallet lægger nu op til en lovgivning, hvor man tror, at dette flimrende billede kan lægges ind i en fast spændetrøje, hvor lånemaksimum løbende nedskrives over otte år. Da der på mange konti ofte er adskillige af hinanden uafhængigt arbejdende personer, som sætter penge ind og trækker pen-

ge ud, og som først med nogen forsinkelse overhovedet bliver klar over et nyt maksimum, er det livsfjernt at tro, at de pågældende otte år i træk (eller over to tusinde bankdage) kan få klaveret til at spille, som forfatterne til lovforslagets § 3, stk. 3, nr. 5 og 6, forventer. Der er jo også andre ting, man skal passe på her i landet, end kunstigt at indrette detaljerne i sit dag-til-dag-handlingsmønster overensstemmende med disse for de fleste medmennesker (herunder bank- og sparekassefunktionærer) overmåde svært tilgængelige lovtekster.

Først – nemlig senest nytårsaftnen 1988 – skal hver enkelt kassekreditkunde tage stilling til, om han vælger et omlægningslån ifølge § 3, stk. 3, nr. 6. Måske er han bortrejst, måske syg og deprimeret, måske glemmer han det. Og selv om han husker det, vil han næppe – og knap nok hans pengeinstitut – forstå en lyd af, hvad reglen går ud på. Finder han endelig ud af det, misforstår han nok reglen – måske bortset fra, at det lige i øjeblikket er enklest og gebyrbilligst at vælge § 3, stk. 3, nr. 5.

Herefter er han havnet i bondefangerklapfælden, som regeringen har opstillet i § 3, stk. 3, nr. 5. Her vil man i det virkelige liv ganske givet opleve »overskridelse« i snesevis af gange hvert år på næsten hver eneste konto.

I næsten alle tilfælde vil man efterfølgende slette alle spor ved – strengt taget lovstridigt – at reparere efterfølgende på skaden. Men hvis en nidkær skattekontrollør opdager det (måske flere år senere), kommer allerede opnåede skattefriheder til at blive skattepligtige i otte år. Kontohaven skal betale en afgift, som han lige så lidt fortjener som den afgiftsfrihed, der bevares hos alle andre, der i øvrigt er i præcis samme situation som han.

I stedet for at kræve, at alle overholder den overflødige papirnusserpåpasselighed og udsættes for vilkårlighed, kommer Den Danske Bankforening, så snart den har set den nye lovtekst, og påpeger, hvordan sagen kan løses elegant og uden alt det meget overflødige bureaukrati, som regeringsforslaget kræver. Men selv om Bankforeningen har udfærdiget sit forslag på første hverdag efter, at regeringsforslaget fremkom en sen eftermiddag, siger regeringen, at det er for sent, og at de hundredtusinder af bank- og sparekass kunder skal have det ufatelig svært de næste 8 år ved at lide gråd og tænders gnidsel, uden at der er skygge af saglig argumentation herfor.